

Královská zábava

Úryvek ze stejnojmenné knihy (292 stran) Ondřeje Neffa z nakladatelství Akropolis.

Ptá se Ivo Fencel: **Měl Verne milenku?**

Odpovídá Ondřej Neff: Měl. A kdybych měl být cynický, tak vám povím, že pro život je ideální skutečně tolerantní manželka a jedna dobře zaplacená milenka. Tak žil můj milovaný Verne třicet let. Půl týdne u manželky, půl týdne u metresy.

Co odbočit i k vašemu vztahu k ženám?

Radši ne. Pokud svou ženu neponižujete a ona je ráda, že vás má - a prestiž a vaše peníze, může fungovat i to, o čem jsem mluvil, ale je to samozřejmě jenom jakési ideální řešení útěku po padesátce.

Ale co ženy?

Má první manželka, která bohužel zemřela, na mne působila i tím, že se mi povedl žert a ona se tomu zasmála. Jako kluk jsem byl ale zapšklý, uhrovitý mrťafa, který se holek bál. Až na střední jsem měl lásku. Zamiloval jsem se do pozoruhodné holky a dodnes mi leží v hlavě, co vlastně byla ona zač. Ani později, kdy už jsem byl takzvaně zkušený, bych totiž nevěděl, jak na ni. Byla doopravdy zvláštní.

Trochu to možná také znám. A na vysoké?

S holkama jsem v podstatě chodil až tam, kdy už jsem žádným zvláštním ostychem netrpěl. Uhry zmizely a přišly první novinářské úspěchy. Studoval jsem žurnalistiku a od třetího ročníku mě zaměstnali v rádiu. Takže jsem získal sebevědomí, to je základ. To je první, co ženská vycítí. Nesebevědomý chlap? Bláto. Není to o tom, jestli má svaly jako Arnold Schwarzenegger nebo milion dolarů v kapse, ale o tom, že když se do mužského zavěsí, nesmí upadnout. A sebevědomí se nedá předstírat. Člověka prozradí těkající oči i zpocené dlaně a takový chlap může na opravdové ženské zapomenout. Pro ženy není tak důležité, jak muž vypadá. Opravdu jde o jeho sebevědomí a je úplně jedno, jestli je plešatý anebo vlasatý, hubený anebo tlustý, malý anebo vysoký.

Je přitom zajímavé, že se do vzhledu ženy často promítá, jaká opravdu je, i když věnuje hodně péče vizuální stylizaci, u muže tomu tak není. Ale je-li ženská blbá a nudná kráva, vypadá jako blbá a nudná kráva.

To si opravdu myslíte?

No... Ještě se to dá ošvindlovat u osmnáctileté. Může vypadat docela hezky tak dlouho, dokud jí dobře funguje metabolismus a nedovolí tedy, aby svou blbostí zhuntovala, co jí příroda nadělila. Ale jakmile je ženské přes třicet, vídáte občas i závistivé a zapšklé báby, které jenom koukají, co komu čeká na talíři a jakou si koupil značku auta. Je to tak. Ženská ale musí být nejdřív hodně hnusná v duši a pak je teprve hnusná i v obličeji a na těle.

A chlap snad ne?

Neřekl bych. A pokud není úplně blbý, tak to na té ženské okamžitě pozná. Taková může říct jenom čtyři věty, aby věděl, co je zač, a dokázal ji otaxovat naprosto perfektně.

Ale nepřeháníte?

Nevím. Chlap se pokaždé zajímá o to, jak ženská vypadá, to už je tak, že jo, ale řekl bych, že ji hodnotí a čte i jinak. Nemluvím o nějaké sexuální záležitosti na noc, protože to se zkoumají jiné věci, mluvím teď o vztahových záležitostech a tom, že chcete se ženou navázat přátelský, ne-li milostný vztah... Něco jiného je jen postel a jako mladým klukům nám to bylo jedno a šlo jenom o to, aby na svém místě byly patřičné orgány, a ty tam obvykle byly, a aby naše protějšky nebyly vysloveně odpudivé.

A co si vůbec myslíte o lásce na první pohled?

Myslím, že první pohled je základem mnoha vztahů. Opravdu! Jako s Míšou. Mám radsary na lidi, spolu jsme byli přes třicet let a od prvního pohledu jsme věděli, že mezi námi něco je.

Načtu zkrátka druhého, a když vidím, že taky on čte mne, tak to ve mně něco zamíchá a dojde k navázání kontaktu. Je to podobné, jako když se na internetu spojují dva modemy, ne, nesmějte se. Vymění si protokoly, procházejí data... Nejsou protokoly vyměněné? Data nikam netečou? Míša pro mne byla podstatnou částí života a podstatnou částí je pro mne i Ljuba Krbová a nedovedu si představit, že bych zůstal sám, ne, opravdu nedovedu.

A já si až doted' myslil, že si dokážete představit všechno.

Nedokážu. A říkával jsem si, že je to až nebezpečné.

Říkával jsem si, že kdybych o Míšu přišel, tedy kdyby mi utekla až někam na Nový Zéland, anebo kdyby ji unesli Mart'ané, tak že by pro mne život ztratil smysl.

A paní Neffová se na to dívala stejně?

Jako já. Protože jinak by mi opravdu utekla. Nebyl jsem vždy to, čemu se říká vzorný manžel, ale patřili jsme k typu lidí, kteří dlouhodobě snesou jednoho partnera, což je, myslím, dost menšinová záležitost. Míša umřela a jako jsem si dřív nedovedl představit život bez ní, tak jsem si zpočátku nedovedl představit, že bych si zvykl na jinou.

Ale nakonec jste se i podruhé oženil.

Myslím si ale, že v tomhle století se dospěje k hodně rozvolněnému manželství. Četl jste román *Pátek* (1982) Roberta Heinleina?

Ano.

Takže víte, že vymyslel polygamní model manželství na systému akciové společnosti. Když pak jdou lidi do svazku s tímhle vědomím, už nežárlí. Ale je to otázka vývoje. Nevím, jak dlouhého, nicméně atavismy přežívají dlouho. Ten nejsilnější, kdyby šel vyléčit, tak by nastala doba manželství umístěného na úplně jiné úrovni.

Chápu hlavně to, že bychom si toho druhého nikdy neměli příliš přivlastňovat. Anebo radši vůbec ne.

Přesně. Jenže vlastnický vztah je zakotvený už v jazyku. „Má žena,“ říká se přece.

„Jsem její muž.“ Jenže ona není má, ona *je jenom se mnou*. Vedle mne, a v tom je rozdíl. Žena mi nepatří, ona není má a já jsem sice vedle, ale nejsem její, nenáležím jí.

A souhlasíte s Plzákem, že když dojde v manželství k úletu...

Když dojde k nějaké bezvýznamné nevěře, tak se o tom podle mne mluvit nemá.

A má se zatloukat?

Člověk se partnerovi nemůže se vším svěřovat. A když se přece nějakým způsobem ten problém odněkud vynoří, tak si především musíte říct, jestli o vztah stojíte. Pokud ano, udělejte vše, aby se neroztřískal.

Konkrétně?

Na to, jak víte, neexistuje jednoduchý recept, tak jako na psaní, a to plzákovské zatloukat přece jen vždycky neplatí. Když už totiž doma na stole leží hlášení Pinkertonovy detektivní agentury, dá se jen těžko vykřikovat, že není pravdivé.

Snad jste si o podobném úletu s Míšou i otevřeně povídali?

Ano, věřím, že je to třeba. Aby ti dva našli řešení. Ale nejsou na to, jak víme, žádné recepty. Pokud je ale partnerství pevné a ti dva o ně stojí, tak jsou podle mého názoru i schopni tolerance. Určité. Třeba i ústupku. A najdou východisko!

Ale je hodně důležité neudělat nic, čím byste toho druhého pokořil.

Ale taky jde o věk, ne? Něco platí ve dvaceti, něco platí v šedesáti.

Je běžné - a vídáte to, jak se chlapi okolo padesátky zbláznili a opustí po třiceti letech své manželství, aby šli k nějaké dvacítce, ale já myslím, že to není normální a každé takové manželství už muselo mít nějakou trhlinu. Už předtím? Jo. A jakmile ji jednou má, tak si chlap uvědomí: „Hele, já ještě funguju, tak proč bych měl mít na krku ženskou, která už mě nebaví. Ještě mohu strávit dvacet hezkých let s nějakou mladou holkou, ne?“

Jenže ono se to málokdy povede. Vždy je *něco jinak*. A teď se vraťme ke sci-fi.